

TRANH TRUYỆN DÂN GIẢN VIỆT NAM

NÀNG TIÊN GAO

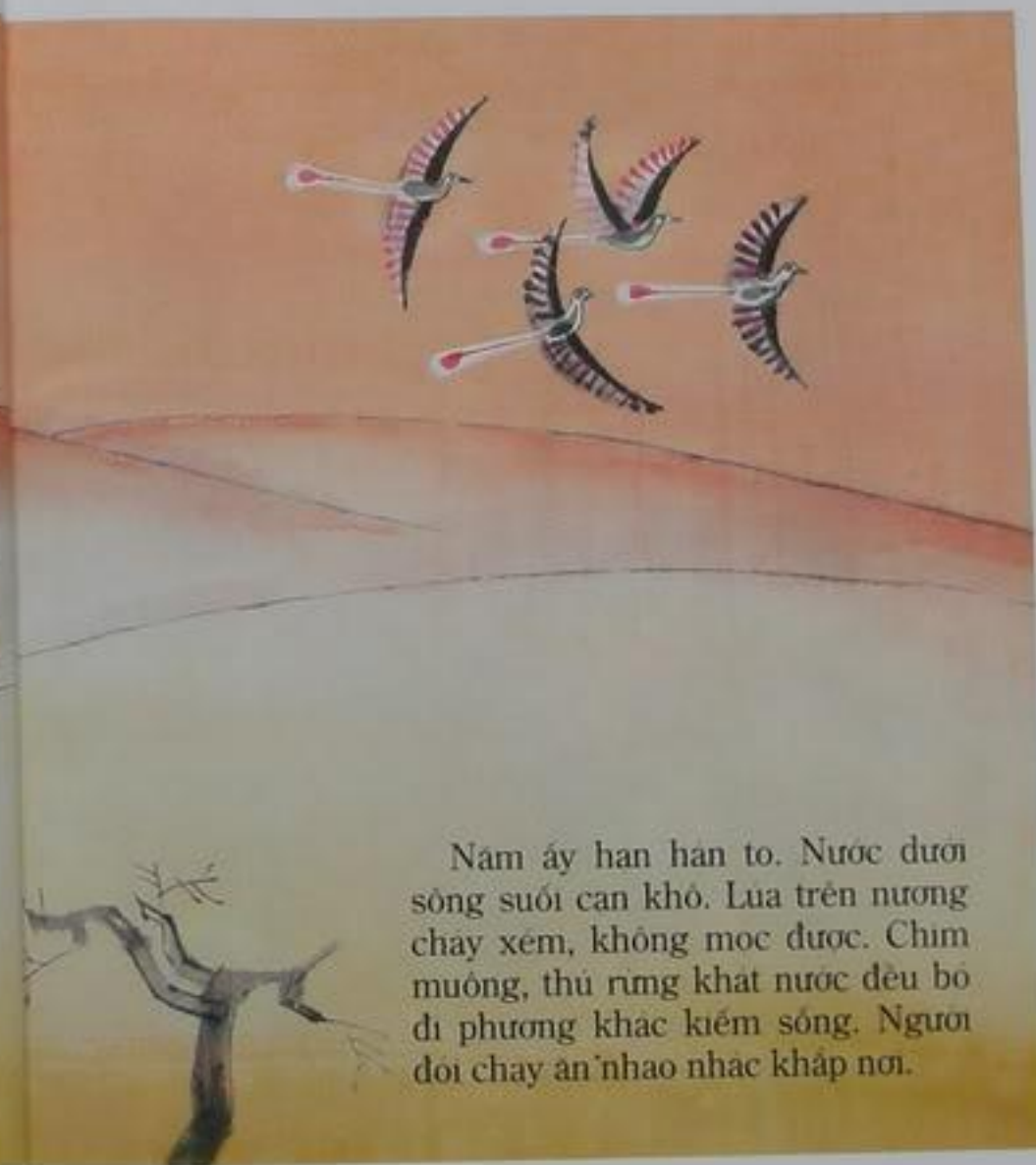

Ngày xưa, có một nhà
nghèo. Người cha không may
lâm bệnh nặng qua đời. Nhà
chỉ còn hai mẹ con. Người mẹ
già yếu, không còn đi nương
làm rẫy được nữa.

Mọi việc trong nhà đều trông cậy vào một mình cô
con gái. Cô gái thương mẹ lắm. Buổi sáng cô vào rừng
hái quả, ra rẫy gieo hạt, buổi chiều cô xuống suối bắt cá.
Suốt ngày cô chăm chỉ làm lụng nuôi mẹ già.

Năm ấy hạn hán to. Nước dưới
sông suối cạn khô. Lúa trên nương
cháy xém, không mọc được. Chim
muông, thú rừng khát nước đều bỏ
đi phương khác kiếm sống. Người
đói chạy ăn nhao nhao khắp nơi.

Nhà đã nghèo, chỉ còn ít gạo dành nấu cháo cho mẹ, nhưng thấy bà con trong buôn nhiều người không có nước uống cảm hơi, cô gái nói với mẹ: "Chàng may phải khi đói kẻo thế này, con thấy không dành tằm...! Thời thì mẹ con mình chia cho mọi người chút gạo ăn qua ngày".

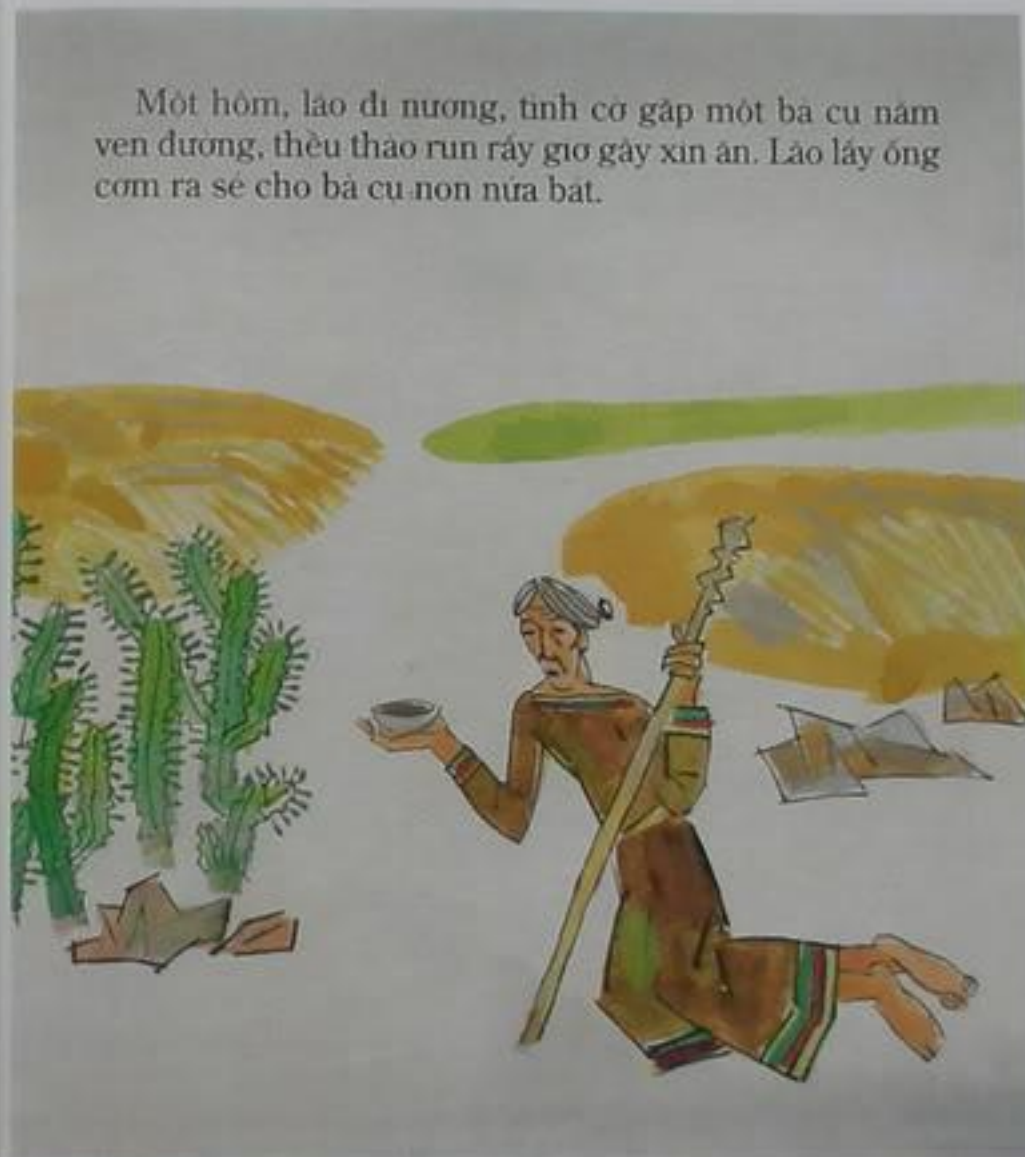
Bà mẹ âu yếm nhìn con: "Mẹ cũng nghĩ như con vậy. Con mang gạo cho mọi người nhanh lên!".

Cô gái vâng lời mẹ, mang hết thóc gạo chia cho mọi nhà. Còn hai mẹ con lại bữa rau, bữa cháo qua ngày.

Trong buôn bảy giờ có một lão nhà giàu. Nghe nói
ngày trước lão cũng nghèo đói lắm.

Một hôm, lão đi nương, tình cờ gặp một bà cụ nắm
ven đường, thều thào run rẩy giờ gầy xin ăn. Lão lấy ống
com ra sẽ cho bà cụ non nửa bát.

Hôm ấy, khi trở về nhà, lão vô cùng ngạc nhiên thấy
cạnh bếp có một thung thóc đầy ắp.

Rồi mùa đến, nương lúa nhà lão vàng rực trĩu bông.
Thóc đổ vào bồ không kịp đếm. Máy năm liền, nương
rẫy nhà lão được mùa, lão trở nên giàu có nhất vùng.

Nhưng khi đã
thừa mứa của cái,
lao bông đổi tình
đổi nét, sinh ra
tham lam, độc ác.

Trong nhà lão lúc nào cũng có rất đông người làm thuê. Lão bắt họ làm quần quật suốt ngày nhưng chỉ cho ăn doi mặc rách.

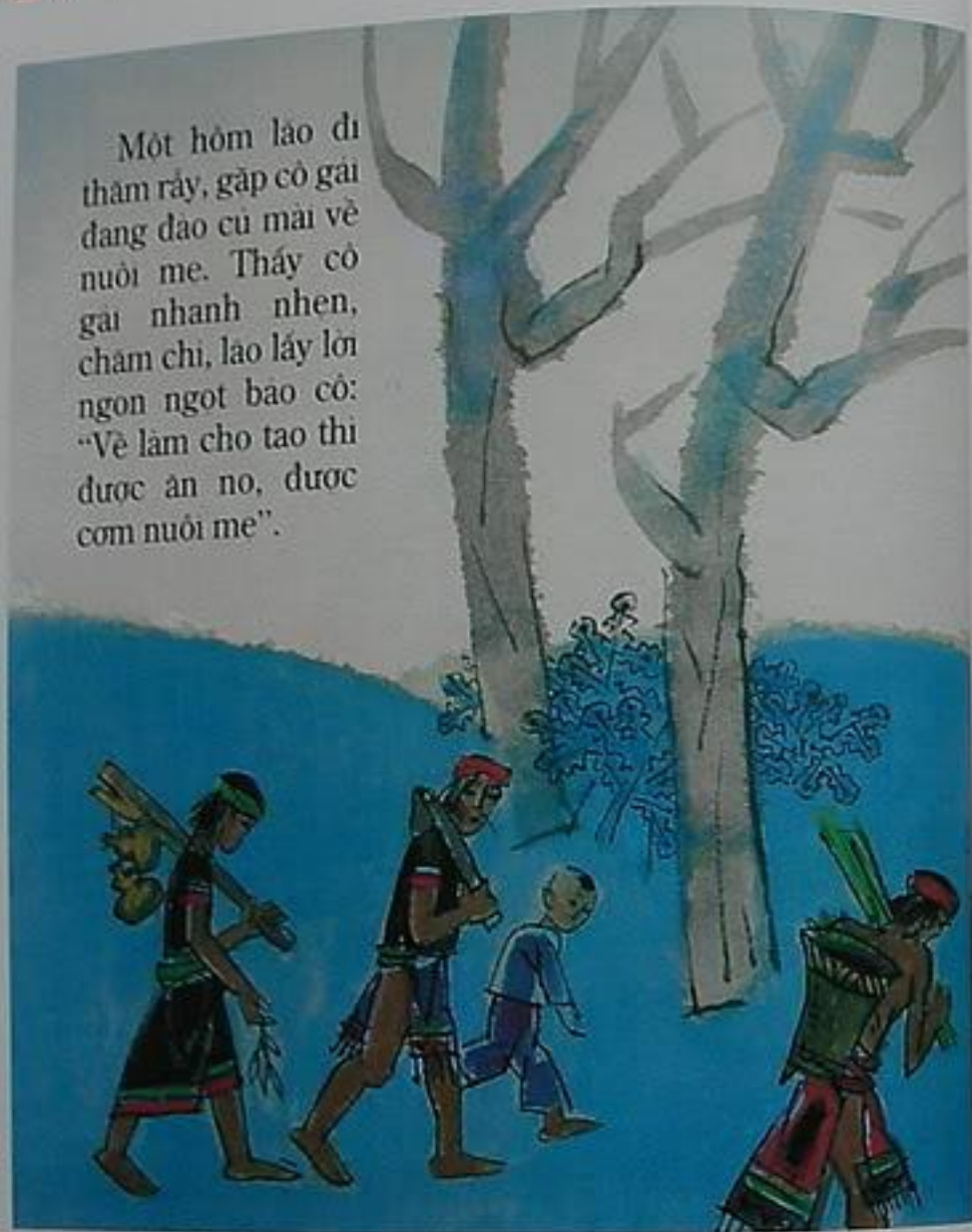

Gặp lúc đói kém, người đến xin làm thuê càng đông. Lão mừng thầm trong bụng: "Phen này ta vợ bầm!". Rồi lão bắt mọi người đi phá thêm rẫy, tra thêm ngô, lúa. Ruộng nương nhà lão ngày một trái rông mai ra.

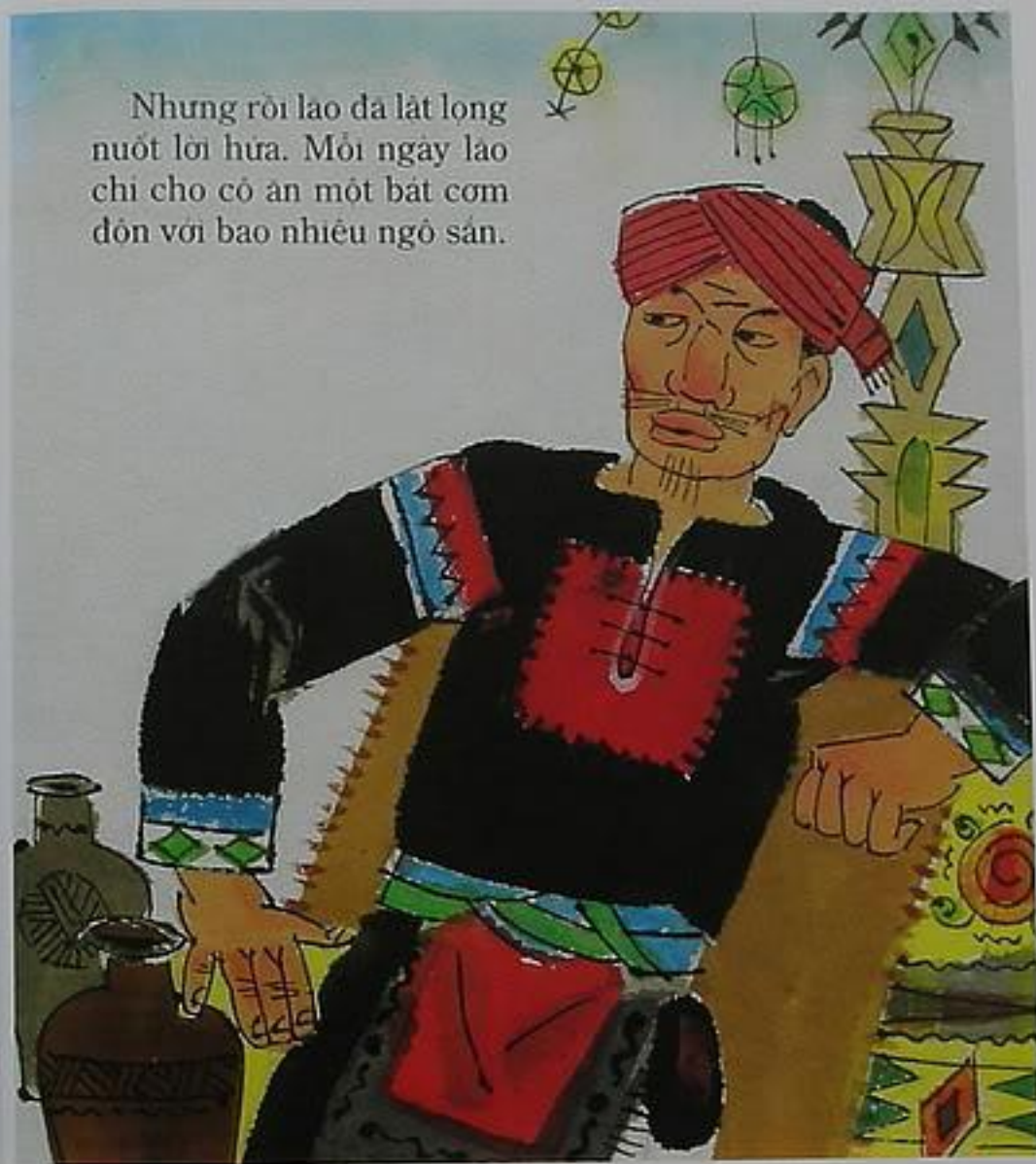

Một hôm lão đi
thăm rầy, gặp cô gái
đang đào củ mài về
nuôi mẹ. Thấy cô
gái nhanh nhẹn,
chăm chỉ, lão lấy lời
ngon ngọt bảo cô:
“Về làm cho tao thì
được ăn no, được
cơm nuôi mẹ”.

Nhưng rồi lão đã lật lọng
nuốt lời hứa. Mỗi ngày lão
chỉ cho cô ăn một bát cơm
đơn với bao nhiêu ngô sắn.

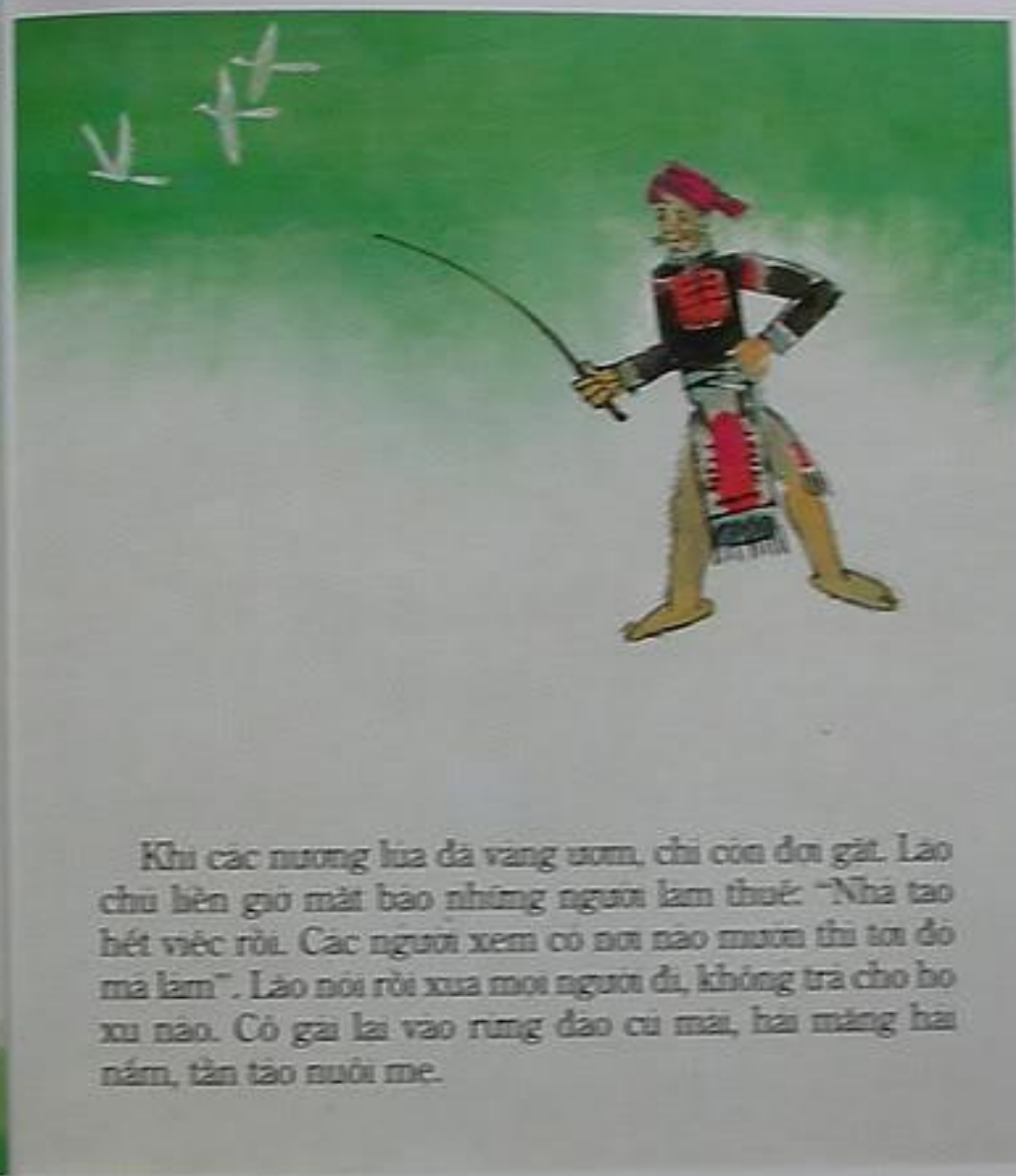

Ban đêm, lão nhà giàu bắt cô gái nằm cạnh những quây thóc để canh chuột cho lão.

Một đêm, cô gái vừa chợp mắt, bỗng thoang nghe có tiếng thở dài, rồi một giọng nói dịu dàng vang đến tai cô: "Con gái ngoan, con đói lắm phải không?" Cô gái khẽ trả lời: "Con ngủ thi quên đói mà!". Cô lại thoang nghe thấy tiếng thở dài và giọng nói lúc này lại vang đến: "Ta là Tiên gạo đầy. Ta đã nhầm khi giúp cho lão keo bán kia, cô của mà không biết thương người. Để xem lão có giàu mãi được không?"

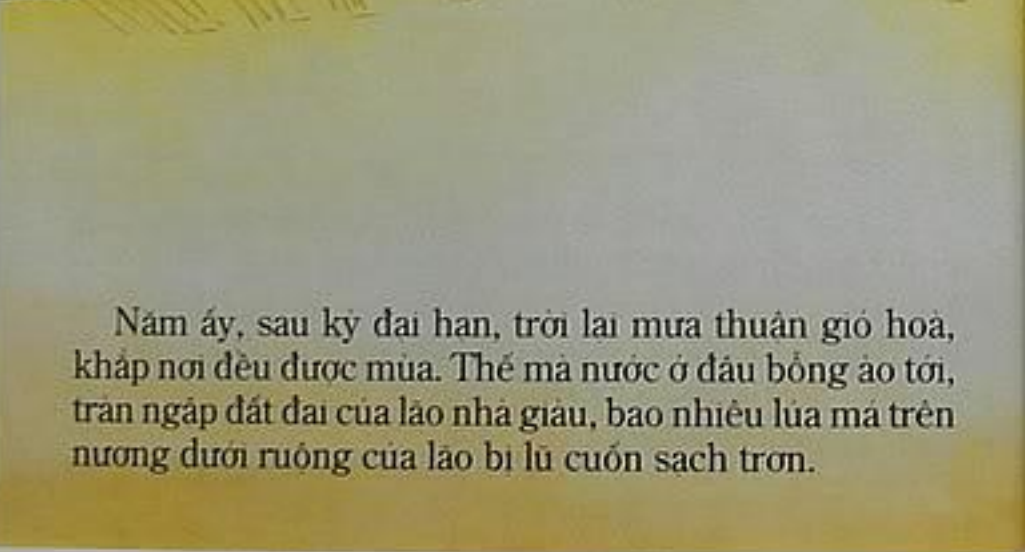

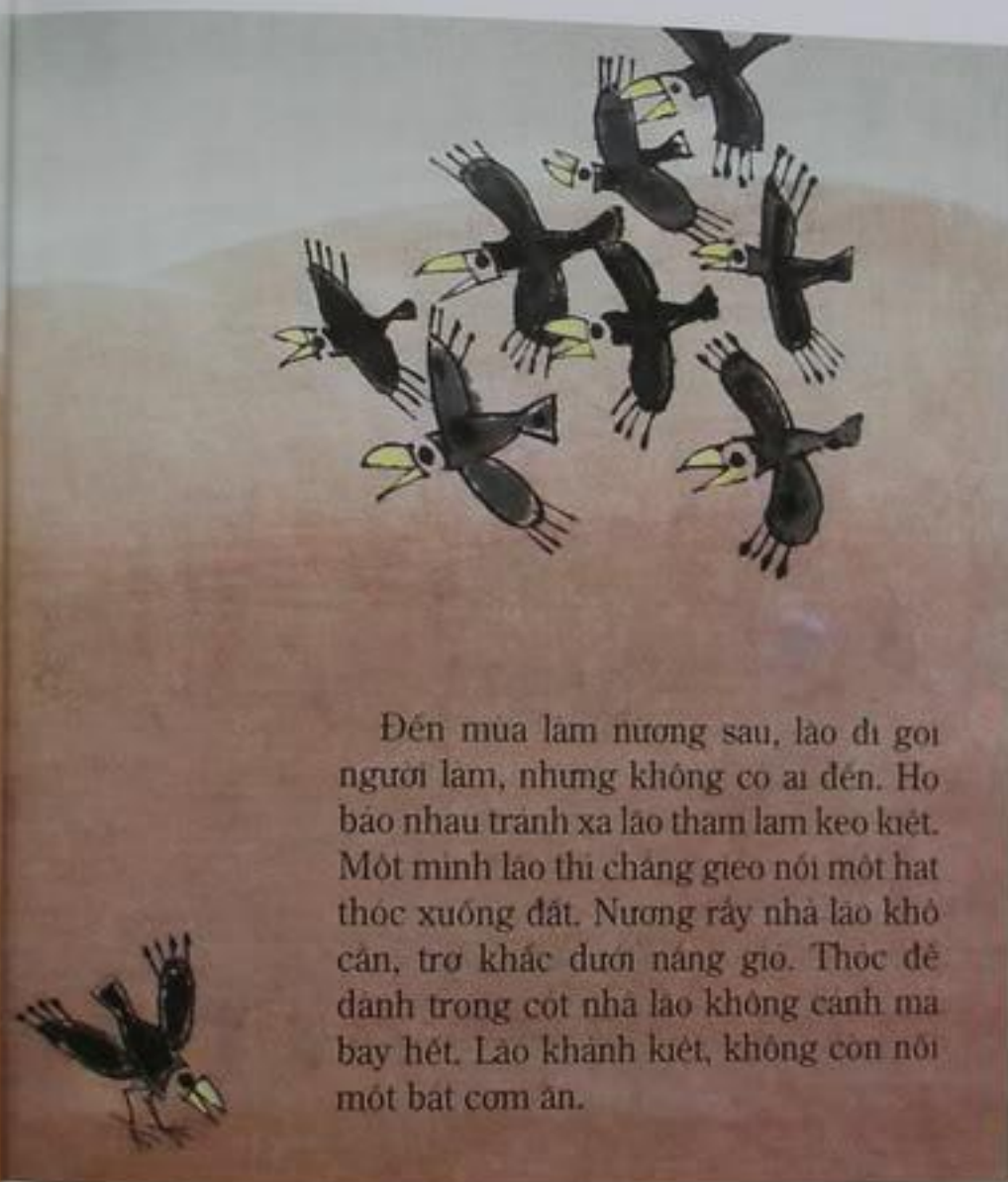
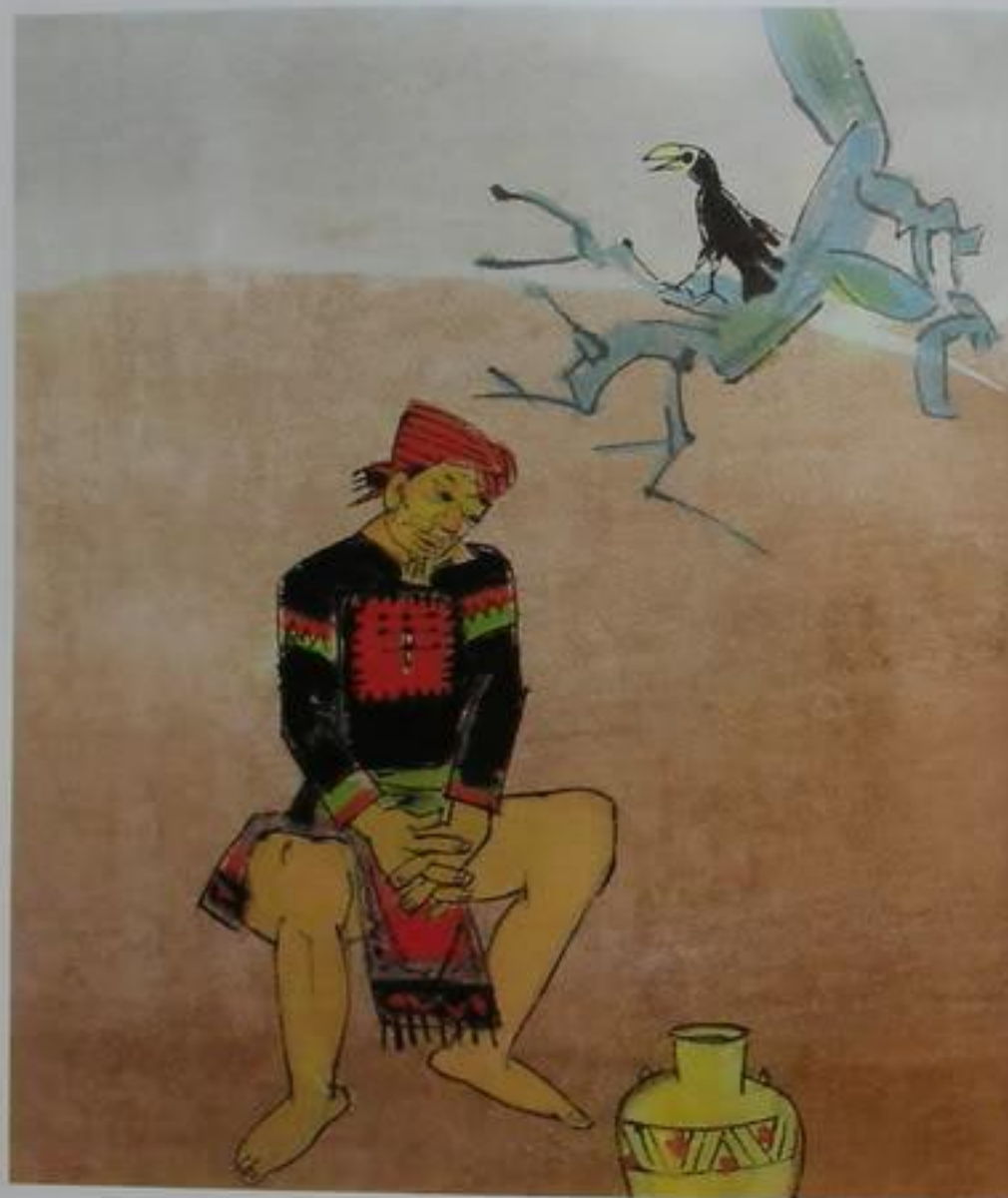
Khi các nương lúa đã vàng ươm, chỉ còn đơn gặt. Lão chủ liền gọi mời bao nhiêu người làm thuê: "Nhà tao hết việc rồi. Các người xem có nơi nào muốn thì tới đó mà làm". Lão nói rồi xua mọi người đi, không trả cho họ xu nào. Có gái lại vào rừng đào củ mài, hái măng hái nấm, tần tảo nuôi mẹ.

Năm ấy, sau kỳ đại hạn, trời lại mưa thuận gió hoà,
khắp nơi đều được mùa. Thế mà nước ở đầu bông ào tới,
tràn ngập đất đai của lão nhà giàu, bao nhiêu lúa má trên
nương dưới ruộng của lão bị lũ cuốn sạch trơn.

Đến mùa làm nương sau, lão đi gọi người làm, nhưng không có ai đến. Họ bảo nhau tránh xa lão tham lam keo kiệt. Một mình lão thi chàng gieo sỏi một hạt thóc xuống đất. Nương rẫy nhà lão khô cằn, trở khắc dưới nắng gió. Thóc dẽ đánh trong cối nhà lão không cánh mà bay hết. Lão khánh kiệt, không còn nổi một bát cơm ăn.

Còn cô gái, một hôm đi hái măng vừa ra đến cửa rừng thì gặp bà lão ăn mày. Bà cụ run lẩy bẩy vì rét, miệng rên hừ hừ: "Tối... mệt... Tối... đói...!". Cô gái vội vàng vội la đốt lửa sưởi, nướng măng cho bà cụ ăn. Bà cụ nhai ngon lành hết cái măng rồi kêu khát nước. Cô gái nhanh nhẹn xách ống vào ra suối lấy nước cho bà uống.

Khi cô mang ống nước trở lại thì không thấy bà cụ đâu. Chỗ bà cụ nằm chỉ còn lại một cái gùi không.

Cô gái đành đeo gùi về đình hôm sau đem trả lại bà cụ, nhưng không hôm nào cô gặp lại bà nữa. Cô đành cất gùi lên gác bếp. Kỳ lạ thay, từ đó mỗi hôm đi làm về, cô lại thấy trong gùi có đầy thóc. Thì ra đó là những hạt ngọc nuôi sống người mà bà Tiên đã ban tặng cho cô.

Cô gái mang thóc đến buôn gần bán xa chia cho mọi người làm giống, khiến nương rẫy nhà nào cũng tốt tươi. Dân trong bản chưa bao giờ biết cái đói cái rét nữa.

Từ các già làng đến đám trẻ con, ai cũng tấm tắc khen: bà cụ cô có con gái vừa đẹp người lại đẹp nết.

